

Teatre išpildžiusi vaikystės svajones

2009 lapkričio mėn. 17 d. 18:58:13

Gintarė ŠATKAUSKAITĖ, “Respublikos” žurnalistė

Aktorė Brigita Arsobaitė su užsidegimu kalba apie aistrą kinui, literatūrai, baletui ir dailei. O teatre ji sako atsidūrusi visai atsitiktinai. “Iš jaunatviško dzenbudizmo...” - juokdamasi pasvarsto jau trylika metų su režisieriaus Cezario Graužinio suburta “cezario grupe” kurianti menininkė.

Šį vakarą Vilniaus “Menų spaustuvės” erdvėse publikai pristatomas dar 2005 m. C.Graužinio pastatytas spektaklis “Pasikėsinimai”. Vienuolika skirtingų scenarijų, kuriuose įvairiapusiškai vaizduojama neegzistuojanti herojė Anė - mūsų dienų pasaulio tragedijų, baimių, troškimų ir bandymų jį pakeisti išsikūnijimas. Apie “Pasikėsinimus” ir kalbėjomės su B.Arsobaite.

- Tai į ką kėsinsitės?

- Į žmonių vaizduotę. Neleisime žiūrovui ramiai sėdėti, užsimetus koją ant kojos. Tai nėra spektaklis, kurį galima suvartoti ir išėjus pamiršti. Medžiaga skirta žiūrovui, kuris nori ko nors tokio, kas jį išėjus iš spektaklio priverstų dar kelias dienas galvoti.

Dabar - tuščių skandalų metas. Pučiami burbulai, užmuilinami žmonių gyvenimai, prarandama gyvenimo esmė. It nujausdamas, Cezaris gal kiek per anksti “Pasikėsinimus” pastatė. Taip dažnai būna - jis eina į priekį kelis dešimtmečius.

Kuo toliau, tuo labiau spektaklio tema darosi aktualesnė. Manau, kiekvienas žiūrovas suras sau kokį nors atitikmenį vienoje iš tų 11 skirtingų mūsų piešiamų situacijų.

- Kaip publika priima spektaklį?

- Mūsų pažįstami, kurie nėra teatralai, o žmonės, einantys aukštas pareigas, dėstantys mokslo įstaigose ar kuriantys reklamas, visi tie, kurie susiduria su informacijos gausa, atsiliepė tik teigiamai: “Nieko geresnio nesu matęs” arba “Man to dabar labai reikėjo”.

Yra žmonių, kurie sako: “Aš nemaniau, kad teatre tai įmanoma”, mat šis spektaklis yra lyg tarpinis variantas tarp teatro ir kino. Mūsų trupės kryptis yra vaizduotės teatras. Norime išprovokuoti žiūrovą patį kurti. Stengiamės jį taip įtraukti, kad jam pavyktų net pačiam to nesitikint.

Kinas. Be reklamų

- Spektaklyje prabylate apie šių dienų problemą - reikalingos ir nereikalingos informacijos perteklių. Kaip pačiai pavyksta nuo to atsiriboti?

- Informacija tapo preke - žiniasklaida informaciją gamina - dažniausiai “iš nieko”. Jei nebus žinių, jos bus sugalvotos. Jei nebus skandalų, jie bus dirbtinai sukurti. Visa tai dirbtinai kuriama, informacija yra melas, teršalai. Reikia apsaugoti nuo jos savo sielą.

Kokį trejetą metų visai nejungiau televizoriaus. Neseniai, prieš savaitę, aš jį išjungiau ir... vėl išjungiau. Turiu gerą DVD aparatą. Draugauju su kinu. Be reklamų.

Net susipykti sunku

- Po pokalbio išskubi vaidinti komedijoje “Radijo ereliai”. Ar sunku laviruoti tarp to, ką kuria C.Graužinis, ir ką siūlo kiti teatrai?

- Nesunku, nes pasiilgstu ir kitokio teatro. Viskas taip gražiai išplaukia - kol Cezaris stato kitose šalyse ir jam ten puikiai sekasi, mes visi turime ką nors veikti, kol laukiame jo grįžtant. Bet šiaip, neslėpsiu, visi laukiame grįžtančio Cezario, nes su juo yra smagiausia.

Aktoriui dirbti kūrybinį darbą su C.Graužiniu yra didelis turtas. Mes užimame labai svarbią vietą Cezario kūrybinių ieškojimų kelyje. Vieni kitus formuojame, minkome ir verčiame ieškoti naujų dalykų.

- Kaip pavyksta išlaikyti draugiškus santykius su “cezario grupės” nariais?

- Kad mes kaip šeima. Net susipykti žmoniškai negalime. (Juokiasi.) Na, kaip tu susipyksi su seserimi ar broliu? Žinai, kad jei ir susipyksi, vis tiek neišvengiamai turėsi su juo bendrauti. Šešerius metus mokėmės kartu ir jau septyneri metai praėjo nuo tada, kai baigėme magistrantūrą. 13 metų... Jau nebeįmanoma mums subyrėti. Jaučiu, kad mes galbūt ir pasensime kartu. (Juokiasi.)

Lankstumas - tai jaunystė

- Ar sunkiai įsileidžiate naujus vaidmenis?

- Man nesunku, man įdomu. Teatre aš visai nesijaudinu. Galėčiau turbūt žaisti šaškėmis užkulisiuose ir paskui eiti vaidinti. Tik prieš premjerą jaudinuosi. Vaikystėje norėjau turėti labai daug profesijų - dabar viską realizuoju. Galiu pabūti ir pamaiva, ir močiute, ir užsispyrėle, ir su peiliu lakstančia karšto temperamento pavyduole. Kuo daugiau tave minko, tuo minkštesnis ir lankstesnis esi. O lankstumas - jaunystės požymis.

- *Tai kuo norėjai būti vaikystėje?*

- Diktore ir balerina. Močiutė klausdavo - kaip suderinsi? Sakydavau - pasitelki žinias ir eini šokti. (Juokiasi.) Dabar toks labai panašus mišinys ir išėjo. Beje, klasikiniam baletui esu neabejinga iki šiol.

- *O kelias į aktorystę buvo tiesus?*

- Niekada neplanavau tapti aktore. Lankiau daile, atrodė - turėjau būti dailininkė. Mokyti aktorius profesijos nusprendžiau spontaniškai. Suveikė toks jaunatviškas dzenbudizmas, ekspromtas. Grįžusi į Klaipėdą artimiesiems pasakiau, kad įstojau į akademiją, tik ne dailės.

- *Ar bendraujant ne darbe tenka pasinaudoti aktorius talentu?*

- Matyt, tai yra įgimta, nes man kartais žmonės sako: "Iš šono matyti, kad tu esi aktorė". Kai paklausiu, ar bendraudama vaidinu, sako: "Ne, tiesiog labai laisvai reiški savo nuomonę, nesikuklini kalbėti". Gal aš plepė iš prigimties?..